

Libertatea de a-L caricaturiza pe Dumnezeu

Joi, 9 februarie 2006

Gili Cârstea

Vâlva internațională produsă de caricaturile despre profetul Mohamed publicate de unele ziare daneze este un bun prilej de a reconsidera concepția adventistă despre caracterul lui Dumnezeu.

Dorind să sublinieze credința populară occidentală – profundă dar nedeclarată – că islamul este o cultură criminală, anumiți condeieri danezi l-au înfățișat pe Mohamed în diferite ipostaze războinice: cu o grenadă în turban, o bombă prin șalvari, etc. Nu este prima oară când se întâmplă așa ceva, dar acum reacțiile lumii islamice au fost violente: Ambasade arse, simboluri naționale batjocorite, produse industriale boicotate, lista este lungă. Buletinele de știri au un subiect fierbinte, iar conflictul a declanșat reacții la cel mai înalt nivel. Ce se întâmplă?

Închinătorii lui Alah, care se cred și ei urmașii lui Avraam, au moștenit de la frații lor evrei aceeași concepție despre divinitate. “Domnul” nu suportă aluzii denigratoare, este capricios și extrem de sensibil la nesupunere sau indiferență umană. Singura postură sănătoasă în relația cu el este în genunchi, fără revendicări sau amendamente. Orice opoziție, dizidență sau batjocură este întâmpinată cu violență maximă. Căile lui fiind drepte și sfinte, abaterile de la ele devin mortale.

Așa se face că adepții unui astfel de Dumnezeu, dorind să slujească cu tot devotamentul credința sfântă, au reacționat cu violență împotriva celor care au batjocorit pe profetul Domnului, Mohamed. Dacă au dat foc ambasadei daneze, care nu avea o vină directă în acest incident – am putea spune, nici chiar una indirectă – vă imaginați ce soartă ar fi avut ziaristii respectivi dacă ar fi căzut în mâinile lor.

Presa occidentală, deși nu aprobă batjocorirea simbolurilor religioase ale altor culturi, este totuși indignată de exacerbarea violenței anti-occidentale în țările islamice, socotind că un asemenea incident minor nu justifică manifestări belicoase și agitații fanatice.

Acești zeloți musulmani au nevoie de un înțelept ca Ioas, tatăl lui Ghedeon, să le spună: “Oare datoria voastră este să apărați pe Alah? Voi trebuie să-i veniți în ajutor? Oricine va lua apărarea lui Alah, să moară până dimineață. Dacă Alah este un dumnezeu, să-și apere

el pricina, fiindcă i-au batjocorit profetul.” Dar ei nu vor înțelege, deoarece au citit în coran și l-au auzit pe muftiu că Alah nu suportă nici cel mai vag gest de batjocură sau dispreț.

Dar poporul nostru înțelege aceste lucruri? Nu citim și noi în Biblie, și auzim pe teologii și pastorii noștri spunând că Dumnezeu va nimici pe toți împotrivorii Lui, ba chiar îi va tortura pe măsura faptelor lor? Ce diferență este între fanatismul religios islamic și credința adventă despre caracterul lui Dumnezeu când vine vorba despre incidente violente înregistrate în Scriptură, cum este cel cu Elisei și urșii din pădure?

Avem aici exact același tipar de gândire. Un grup de copii obraznici, ca și ziariștii danezi (ca și unii regizori români) batjocoresc și umilesc în public pe profetul lui Dumnezeu, Elisei. Acesta, evident deranjat de lipsa grosolană de respect față de trimisul Domnului, îi blestemă, condamându-i astfel la moarte. Nimic mai puțin decât moartea. Nici măcar legea țării, “ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.” Aici fusese ofensat înaltul oficiu de profet, iar pedeapsa nu putea fi decât una capitală. Considerându-se slujitorii lui Alah, frații noștri musulmani trebuie să facă dreptate, o dreptate pe măsura și după așteptările lui Dumnezeu, așa cum Îl cunosc ei. Aceste lucruri se întâmplă deoarece Scriptura a fost citită greșit.

Așa cum este El descoperit în Hristos, Dumnezeul Bibliei este un Serv al servilor, capabil de o infinită disponibilitate de a servi în condiții extreme, fiind hărțuit, batjocorit, umilit, desconsiderat, prost tratat, insultat, marginalizat, și ignorat de copiii Săi. Un serv al servilor nu poate avea caracterul unui balaur, dacă vrea să servească pe servitori, iar timpul a dovedit-o, servitorii respectivi au avut un caracter execrabil de-a lungul timpului.

Acest Serv al servilor l-a slujit pe Ahab, un rege idolatru și greu de cap. L-a slujit pe Manase, care a domnit 57 de ani la Ierusalim și a nenorocit pe Israel prin idolatria sălbatică pe care a ridicat-o la rang de religie națională. A slujit pe Caiafa și pe înalții preoți din Sinedriu, când declarau în fața ambasadorului neamurilor că Fiul Său este un făcător de rele. A slujit pe dictatorii romani care trimiteau în arenă pe urmașii lui Hristos, iar pe Acesta îl reprezentau în publicațiile vremii ca pe un idiot cu cap de măgar. A slujit și a răbdat pe călugării criminali ai sfintei inchiziții, când torturau în numele Lui pe semenii lor, iar poporului i se proiecta astfel o falsă imagine despre caracterul Său. El a slujit pe Lucifer cel răzvrătit, deși acesta a infectat tot universul cu caricaturile lui despre guvernarea divină. Diavolul îl prezintă pe Dumnezeu de milenii cu biciul într-o mână și cu grenade prin buzunare, fără ca Dumnezeu să aștepte de la slujitorii Lui să declare jihadul.

Dumnezeu nu este ofensat de lipsa de maturitate a copiilor Săi. Este cel mult îndurerat, abătut și întristat că descoperirea caracterului Său în Isus Hristos nu reușește să dărâme barierele Satanei. Teologia populară, inclusiv cea adventistă, este plină de caricaturi ale caracterului divin. După devastările produse de cutremurul marin din Asia, un teolog adventist a răspândit în toată biserica o caricatură cu Dumnezeu umblând pe la plăcile tectonice din Pacificul de Sud. Alții l-au văzut stârnind-o pe Katrina să purifice decadentul Big Easy, iar alții îl desenează cu trăsnete în mâna dreaptă și cu avioane lovind zgârie-nori în buzunarul de la haina neprihănirii Sale. Cu toate acestea, El continuă să-i umple de binecuvântări și să-i lumineze pe slujitorii Lui care nu ostensesc să-L caricaturizeze sabat de sabat de la amvoanele bisericii Sale.

Dumnezeu ne-a acordat libertatea de a-L caricaturiza, fără să ne amenințe că în final ne va prăji în iazul de foc. Fenomenul care se întâmplă este că o greșită înțelegere a caracterului Său ne va spulbera încrederea în El, încredere de care vom avea nevoie ca să fim vindecați. Hrănind concepții deformate despre caracterul Său, noi ridicăm un zid imens între noi și El, un zid de despărțire care îl împiedică să intervină salvator în viețile noastre. Despărțirea îi sfâșie inima, dar El nicidecum nu ne va pedepsi pentru aceste decizii prostești.

Dreptul de a-L caricaturiza pe Dumnezeu este garantat, deși se va dovedi cea mai falimentară cale de exprimare a libertății.